

Evelien van Dort

OLAF en de GROENE CHALLENGE

INHOUD

1. Zo snel als een cheeta.....	9
2. Een supergoal met een bloederig randje	15
3. Een niet normale dag.....	25
4. Planeet in de penarie	33
5. De Groene Challenge.....	45
6. Jullie zijn kanjers.....	55
7. Zongerijpte tomaatjes en knapperige komkommers	67
8. Buurtjournaal.....	81
9. Een bijenhotel op het dak	93
10. Energizer.....	101
11. Bejaardenbos en schoenskatzen.....	109
12. Bram in actie.....	115
13. Kwadrietig	123
14. Maximabij.....	133
15. Het bewijs.....	141
16. Lief.....	147
17. Vrije-witloop-alpaca's	155
18. Geen 0-laf meer, nooit meer.....	165

1. ZO SNEL ALS EEN CHEETA

'Ooolaf'

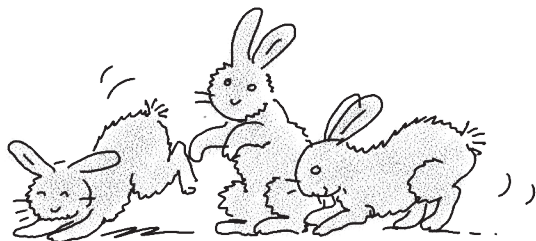
Ik duw mijn slaapkamerraam verder open. Finn staat in de voortuin. Hij springt, zwaait en roept tegelijk. Ik knipper verbaasd met mijn ogen.

Finn springt als een jonkie van mama Bink en papa Haas.

Bink is mijn konijn en eh... dat met die haas was een 'ongelukje'. Nou, die jonkies waren niet ongelukkig, hoor.

De babykonijnhazen deden turbodruk. Ze sprongen superwild rond in hun hok, gewoon zielig. Papa en ik hebben ze losgelaten op een heel fijne plek, op het veldje bij het Vogelbosje.

Weet je dat een gedachte net zo snel gaat als een knipper met mijn ogen?

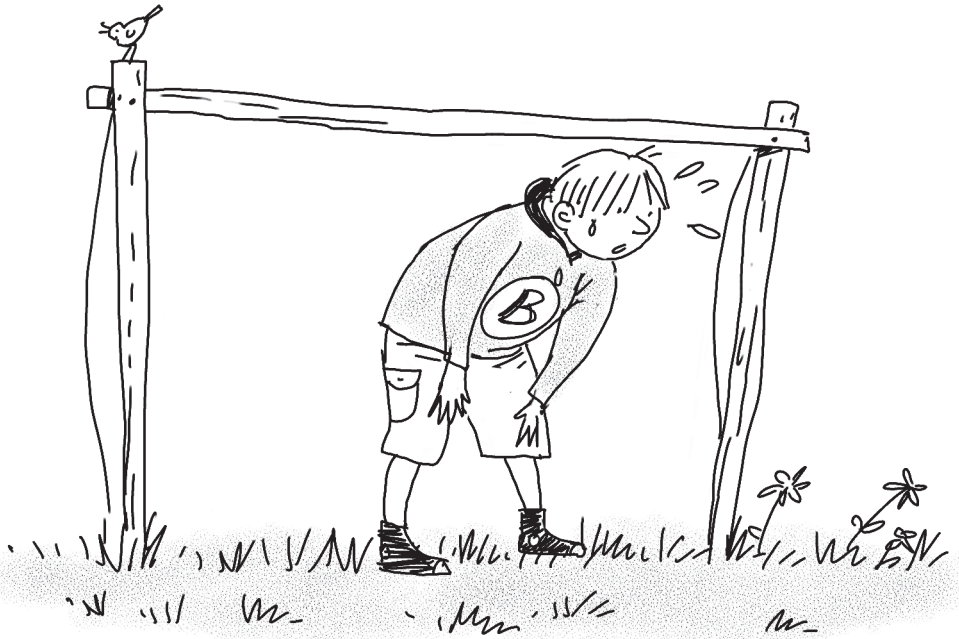
SUPERSNELDENKER

Papa zegt dat ik zo snel denk als een cheeta.
Wist je dat denken in drie gedachten per seconde gaat.
Praten doe je in twee of drie woorden per seconde.
Lezen doe je in vijf woorden per seconde. Best langzaam, vind ik.
Vandaar ook dat ik geen dikkeboekenlezer ben, geen tijd voor haha.

Ik storm op mijn groene teenslippers de trap af en sta buiten.

De Boksers maken shoarma van Bolle,' roept Finn met overslaande stem. Hij trekt me mee. De Boksers zijn Fernando, Jan en Olivier van de Boksdoorlaan. Een laan! Finn en ik wonen in de Hortensiastraat. Een straat. Vier letters maken een groot verschil... Ik bedoel de s-t-r-t, want de aa zit in beide woorden. Dat denk ik dus allemaal. Mijn brein staat dus altijd aan, ik hoop dat het went... Finn en ik steken de straat over en we rennen door het Vogelbosje naar het veld. Finn voorop. Met teenslippers rennen is niet zo handig.

De struiken kleuren al groen. Met van die kleine opgerolde blaadjes. Het veldje ligt er kaal en afgetrapt bij. Buiten adem blijven we aan de rand staan.

Bolle staat in het doel, twee palen met een lat erboven en een net met gaten. Bolle is Bram zijn bijnaam. Niet vervelend bedoeld, hoor. Hij heeft een best wel bolle buik, altijd gehad.

Bram kijkt zwaar ongelukkig. Zijn rode hoofd glimt van het zweet. Bram hoort bij ons. Hij woont in onze straat, hij is een Hortensiaan. Hij staat daar super brammig te zijn. De ballen zoeven langs zijn oren.

Met zijn grote lijf beweegt hij naar links en naar rechts terwijl Fernando, Olivier en Jan het ene na het andere doelpunt scoren. De Boksers roepen 'domme dingen'. Ik houd niet van domme dingen, dus ik zeg niet wat ze roepen.

Bram is geen voetballer, net als ik. Met dat verschil dat ik nooit met een partijtje voetbal van de Boksers mee zal doen. Nooit!

'Hij is er weer ingetuind,' zeg ik.

'We moeten hem redden!' Finn maakt weer een maffe konijnensprong.

Bram vangt een bal op met zijn buik. Niet echt handig, hij klapt dubbel. Waarom blijft hij met zijn rode bietenhoofd in het doel staan?

En dan doe ik iets wat ik niet van tevoren heb bedacht... Ik ren het veldje op.

'Wissel,' roep ik.

2. EEN SUPERGOAL MET EEN BLOEDERIG RANDJE

Fernando kijkt me grijnzend aan. 'Hoezo wissel? Ga jij scoren?'

Jan geeft me een duw. 'Jij kan niet voetballen!'

'Laten we het spannend maken,' roept Olivier. 'Wat is je inzet?'

In mijn ooghoeken zie ik dat Bram snel het doel verlaat. Finn slaat een arm om hem heen.

'De inzet is het veldje met het Vogelbosje erbij,' antwoordt Fernando. Hij kijkt langs me heen.

'Hoezo?' vraag ik.

'Deze zoi moet worden geruimd.' Fernando wijst naar de bomen en struiken aan de andere kant van het veld. Bedoelt hij het Vogelbosje? Ons Vogelbosje! De plek waar Finn, Bram en ik onze hutboom hebben...

'Het bos stinkt naar hondendrollen. Met een bulldozer is de wildernis zo weg.' Fernando's stem klinkt zelfverzekerd. 'Wij willen al jaren een echt sportveld, met kunstgras en een hek eromheen.'

'Denk het niet.' Mijn stem klinkt best stoer.

Fernando haalt zijn hand door zijn zwarte kuif. Naast zijn messcherpe scheiding vallen zijn haren opzij. Hij stuitert behendig de bal op zijn voet.

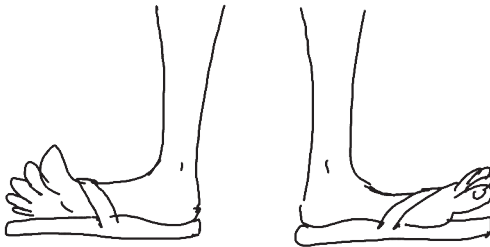
Dan pakt hij de bal vast en doet een stap naar me toe. Fernando is een kop groter dan ik. Zijn schouders zijn ongeveer twee keer zo breed.

Olaf, blijf staan! (Dat zeg ik tegen mezelf.)

'Laat maar zien!' zegt Fernando met een lachje.

'Hoezo?' Ik begrijp niet wat ik moet laten zien...

'De inzet is het veldje met het Vogelbosje erbij,' herhaalt Fernando. 'Haha, hier komt een mooi sportveld!'

'De Hortensianen kunnen zich alleen maar lek laten trappen.' Jan wijst naar Bram. 'Of wil O-laf echt scoren?' Hij roept mijn naam met de nadruk op laf. 'Oké,' antwoord ik en kijk even om naar mijn vrienden. Finn en Bram staan een stukje verderop. Finn houdt twee duimen omhoog. Bram tuurt naar zijn mobiel. Echt Bram, als er iets gaat gebeuren is hij niet thuis... Fernando grijnst. 'Scoren,' roept hij en wijst naar mijn blote voeten in mijn groene teenslippers. 'Bel de ambulance maar vast voor een gebroken teen.' Hij loopt naar het doel. Jan legt de bal voor me neer. 'We matsen je,' zegt hij. 'Je mag drie keer schieten.'

Ik zie Fernando in het doel staan. Hij neemt met zijn armen wijd het hele doel in beslag. Jan en Olivier staan achter me te geinen.

'Zet hem op,' roept Finn. Hij zwaait met zijn armen om me aan te moedigen. Bram kijkt nog steeds op zijn mobiel.

En ik... ik knipper met mijn ogen. Mijn hersens werken als een dolle. Ik wil geen kunstgrasveld... ik wil bomen, lekker chillen in onze hut. Het Vogelbosje mag niet weg, nooit...

Ik haal diep adem, draai mijn voet naar buiten, want een gebroken teen lijkt me niet zo fijn. Ik beweeg mijn been naar achteren, raak uit evenwicht, voel een soort superkracht en trap zo hard als ik nog nooit heb getrapt. En dan knipper ik alleen nog maar met mijn ogen. De bal vliegt linksboven het doel in!

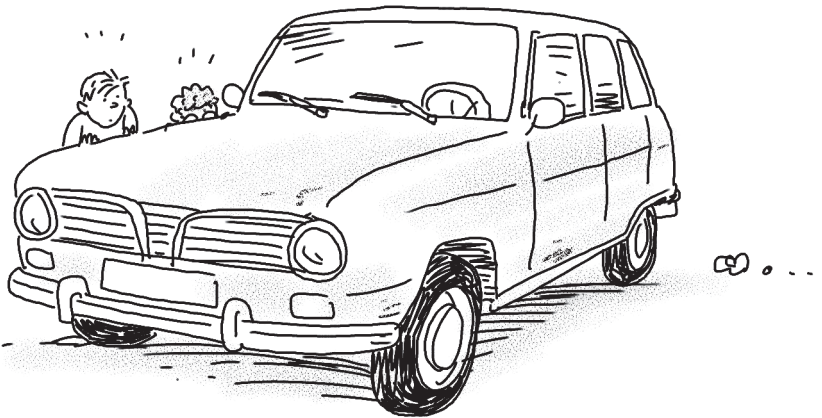
Fernando springt rechtsboven opzij. Hij grijpt naar zijn hoofd, dan buigt hij zich voorover en kijkt naar zijn handen, rood van het bloed. Zijn witte shirt kleurt ook rood. Ik schrik me kapot en ren naar hem toe.

'Sorry.' Ik voel me vet schuldig. Dat is maar even, hoor.

'Aanvallen,' roept Olivier. Hij stormt met Jan op Finn, Bram en mij af.

Finn trekt me mee. 'Rennen,' roept hij. We sprinten dwars door het Vogelbosje en steken de weg over. We duiken achter de roestbak van papa, een Renault 6. Ik gluur over de motorkap.

'Ze zijn ons niet achterna gekomen,' concludeer ik.

'De Bokkers zijn vast naar huis,' zegt Finn.

'En Bram?' vraag ik.

'Hij rende de andere kant op,' antwoordt Finn. 'Hij doet altijd zijn eigen onhandige ding...'

Net als ik... En ik denk aan onhandige dingen zoals voetballen met slippers en tandenpoetsen en praten en dan heel hard op je tandenborstel bijten en dat soort dingen.

Finn geeft me een klap op mijn schouder. 'Eh, wel een mooi doelpunt! Die zag ik niet aankomen.'

Ik trek mijn schouders op. Voetbal doet me niets.

BEST WEL ONHANDIGE DINGEN

Fernando wil topvoetballer worden.

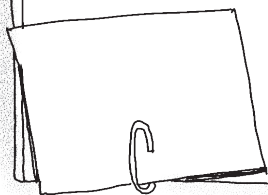
Hij is heel sportief en heel handig.

Nou, dat ben ik dus niet.

Mijn onhandige dingen... Netjes langs de kant van de weg fietsen, links en rechts kijken en dan vergeten vooruit te kijken en vervolgens tegen een geparkeerde auto rijden. Eerst op mijn kleed mijn spaarpot leegkiepen en daarna mijn kamer stofzuigen (komt niet vaak voor).

O nee, helemaal vergeten dat mijn zakgeld nog op het kleed lag. De laatste trede van de trap vergeten terwijl ik een glas limo vasthoud.

Op mijn tube tandpasta gaan staan om het laatste beetje eruit te krijgen.

DENKDINGEN DIE IK WIL

Ik wil dingen kunnen die ik niet kan. Een voorbeeld. Achteruit fietsen lijkt me echt handig. Dan moet ik eerst een achteruitfiets-fiets uitvinden. Als ik dan toch uitvinder word, dan wil ik dat vliegtuigen en auto's schone lucht maken in plaats van vieze vervuilde lucht. En als ik dan een goede uitvinder ben, ga ik ook een robot bedenken die plasticsoep eet. Zodat er geen zeehonden met buikpijn meer rond zwemmen. Een soort plastic etende dinosaurus.

'Een supergoal,' zegt Finn weer.

'Met een bloederig randje,' mompelt ik.

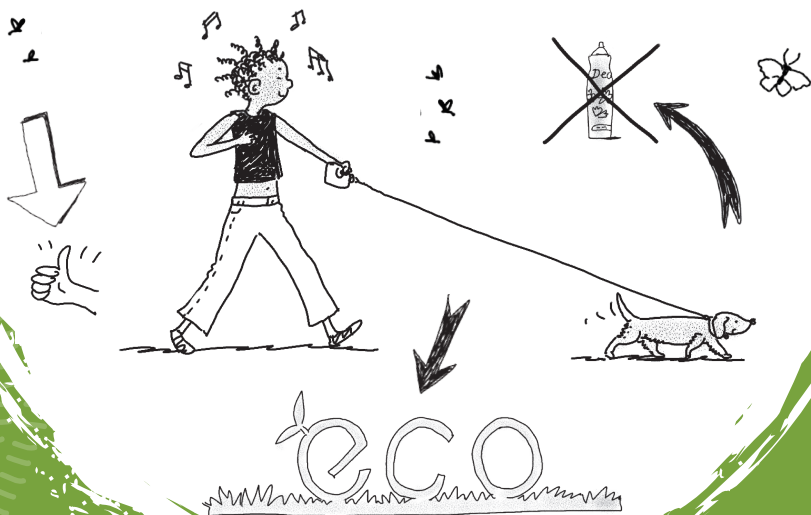
Hij knalde met zijn hoofd tegen de doelpaal, terwijl de bal aan de andere kant langs zijn oor zoefde. Mijn doelpunt!

Tijdens het eten vertelde ik ongeveer het halve verhaal aan papa. Hij noemde mijn doelpunt een topper, een knaller, een gelukstrap! Het mooiste doelpunt van de Hortensianen. Niet dat Finn, Bram of ik ooit eerder hebben gescoord. We doen dus nooit mee, vandaar ook. 'Mama zou trots op je zijn,' zei papa. Hij keek me aan. Om zijn lichtbruine ogen zag ik pretrimpeltjes. Diep in zijn ogen verdriet.

Toen vertelde ik hem niet over het bloederige hoofd van Fernando en de rode vlekken op zijn shirt. Vast een T-shirt van een of ander bekend merk. Als papa vanbinnen verdrietig is, wil ik vooral niet met iets ingewikkelds komen.

Olaf uit groep acht doet mee met een groene challenge. Wie heeft het beste plan voor een groene en veilige buurt? Olaf en zijn vrienden starten een actie tegen zwerfvuil, hun rivalen willen een sportveld van kunstgras! En meester Bas maakt een eigen plan voor een schooltuin met vergeten groenten, een buitenles en een bijenhotel. Het doelpunt van Olaf zet de boel op scherp. Wie gaat de strijd winnen?

Een humoristisch verhaal met veel groene weetjes, grappige illustraties en duurzame tips en tricks voor thuis en op school!

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9 789026624902

9 789026 624902